

Gods trouw blijkt!

Over het jaarthema van 2007.

'Die u roept, is getrouw, Hij zal het ook doen.'

1 Thessalonicenzen 5:24

We lezen: 1 Thessalonicenzen 5:12-25

Structuur

van het hoofdthema van de eerste brief aan de Thessalonicenzen.

	DE KOMST/AANWEZIGHEID VAN DE HEER 3 ¹²⁻¹³
	VRAGEN EN VERMANEN 4 ¹⁻⁸
	SCHRIJVEN: niet nodig 4 ⁹⁻¹²
	KOMST/AANWEZIGHEID VAN DE HEER: die slapen, vertroosting 4 ¹³⁻¹⁸
	SCHRIJVEN: niet nodig 5 ¹⁻³
	KOMEN VAN DE HEER: die sluimeren, vertroosting 5 ⁴⁻¹¹
	VRAGEN EN VERMANEN 5 ¹²⁻²²
	DE KOMST/AANWEZIGHEID VAN DE HEER 5 ²³⁻²⁴

Inleidende woorden

De eerste brief aan de Thessalonicenzen hoort bij de brieven van Paulus, waarin het gaat om hoop/verwachting.

De historische plaatsing en de reden voor deze brief vinden wij in Handelingen 17:1-15 en 18:5. Na de gebeurtenissen te Filippi – waar hij werd geselsd en gevangen gezet – kwam Paulus naar Thessalonica.

Paulus beargumenteerde drie sabbatten achtereen zijn boodschap en liet de Joden vanuit de Tenach zien, dat de Christus moest lijden en opstaan, en: dat deze Jezus hun Messias was. Sommigen kwamen tot geloof, anderen niet. De reactie van mensen buiten het Joodse erf was groot. De Joden echter zetten een vervolging op en Paulus werd weggezonden. Na Berea en Athene kwam hij in Corinthe, waar Silas en Timotheus zich bij hem voegden. Timotheus bracht bemoedigende berichten mee uit Thessalonica. Vanuit Corinthe schreef Paulus waarschijnlijk deze brief.

Paulus had de Thessalonicenzen niet willen verlaten. Zij waren immers nog maar net met het evangelie in contact gekomen. Zij moesten versterkt worden in hun geloof. Hij was bijzonder bij hen betrokken. Twee keer werd het hem onmogelijk gemaakt naar hen terug te keren. Daarom stuurde hij Timotheus. Zijn verslag stelde hem zeer gerust. In plaats van hen te bezoeken schreef hij een brief

De (complete) structuur van de brief laat zien, dat de Thessalonicenzen het zwaar te verduren hadden. Zij leden onder de woede van mensen, maar werden gered van het komen van de toorn van God (1:10, 2:16, 5:9^[1]).

Het hoofdthema van de brief is de toekomstige aanwezigheid van de Heer. (Zie de structuur hierboven) In die paar dagen dat de apostel bij hen was, had hij daarover met hen gesproken. Maar... er moesten nog zoveel zaken verduidelijkt worden. Daartoe schrijft Paulus hoofdstuk 4:13-18! De dood van Christus voorziet in redding van toekomstige toorn en de wandel nu kan die redding niet beïnvloeden. Allen – waakzaam of doezelig – zullen tezamen met Hem leven!

¹ Schriftverwijzingen zonder Bijbelboekvermelding hebben in dit artikel altijd betrekking op de 'eerste brief aan de Thessalonicenzen'.

In deze eerste brief van Paulus vinden wij al geloof, hoop/verwachting en liefde. Die begrippen zijn karakteristiek voor zijn dienstbetoon tijdens die periode van beheer (1 Corinthiërs 13:13). Verwachting komt uitgebreid aan de orde in eerste en tweede Thessalonicenzenbrief. Over geloof gaat het in Romeinen, Galaten en 1 en 2 Corinthiërs. Liefde vloeit over in Efeziërs, Filippenzen en Kolossenzen.

Het gaat om de kwaliteit en niet de kwantiteit van wat wij doen. Kwaliteit telt voor God. Verwachting is niet een onbestemde, onzekere wens (waar je bij het woord *hoop* al gauw aan denkt). – het zeker en overtuigd zijn van de terugkeer van hun Heer, deed deze gelovigen volharden in vervolgingen.

1:10

Paulus keerde hen niet af van de afgoden, maar richtte hen op God. Daarmee keerden zij zich af van afgoden. God en genade gaven de benodigde kracht. Vooral zette hij een levende verwachting voor hen neer. Hij verkondigde geen dode Christus; hij sprak over meer dan opstanding; hij richtte hun harten op de verheerlijkte Zoon van God, Die zij verwachten mochten, omdat Hij Zijn plaats in het hemelse zou verlaten om hen naar Zich toe te halen. Kolossenzen 3:4 staat de gemeente te wachten! ‘... met Hem openbaar gemaakt worden in heerlijkheid.’(CV) Daar richt de apostel ook u en mij op!

3:12

Het enig echte motief voor een heilig leven en een vast geloof is *overvloeiende liefde* voor de heiligen en voor allen. Vooruitkijkend naar Zijn aanwezigheid, naar Hem, Die het hart aanziet. Nu is het Zijn afwezigheid – nu denkt de wereld, ook de gelovige, nog vaak: waar is God? Hij is er, in het lijden en de pijn bij iemand van wie je houdt, enz.

Op scholen en bedrijven zie vaak je zo’n bordje hangen: wie er aanwezig zijn en wie afwezig. Wij weten Hem nabij, Hij is altijd aanwezig! We weten ook, dat de Zoon voor ons pleit! Het moment komt, dat wij van aangezicht tot aangezicht zullen kennen (1 Corinthiërs 13:12) – en uiteindelijk zullen allen Hem kennen!

5:12-22 14 praktische aanwijzingen in vs.12-22.

Zeven aanwijzingen gaan over onze verhouding met anderen; Zeven over hoe wij innerlijk beïnvloed worden, zeg: het persoonlijk worden van de hoop.

Alle veertien zijn gebaseerd op onze relatie met God, door genade tot stand gekomen:

1. ... die u leiden in de Here ... zeer hoog te schatten in liefde, om hun werk
2. houdt vrede onder elkander
3. ... wijst de ongeregelden terecht
4. beurt de kleinmoedigen op
5. komt op voor de zwakken
6. hebt geduld met allen
7. ziet toe, dat niemand kwaad met kwaad vergelde, maar jaagt te allen tijde het goede na ...
8. verblijdt u te allen tijde
9. bidt zonder ophouden
10. dankt onder alles ...
11. dooft de geest niet uit
12. veracht de profetieën niet
13. toetst alles en behoudt het goede
14. onthoudt u van alle soort van kwaad (houdt u ver van alles wat als boos herkenbaar is – CV)

Je zou de vertaling ook zo kunnen groeperen:

¹⁴ *Wij spreken jullie echter aan, broeders:*

| *Vermaant de ongeregelden,*
| *troost de kleinmoedigen,*
| *komt op voor de zwakken,*
| *weest geduldig^{nt} met allen.* ^{2Thess.3:6}

¹⁵ | *Ziet toe, dat nie^{wi} mand* kwaad^{ipv} met kwaad^l vergeldt^{cs} aan^{wi} iemand,*
maar^l jaagt^{f} altijd het goede na, ^{nb}voor elkaar en ^{nb}voor allen.*

¹⁶ | *Verheugt je altijd*
¹⁷ | *Bidt* onophoudelijk.* ^{Fil.4:6}
¹⁸ | *Danktⁱ in alles,*

want dat is de wil van Godⁱ in Christus Jezus^{nb} voor jullie. ^{Fil.4:6}

¹⁹ | *Dooft^{f*} de geest^{zv} niet uit.*

²⁰ | *Schat* de profetenwoorden niet gering,*

²¹ *maar^l toetst alles,*

het uitstekende^l vasthoudend.*

²² | *Blijft* ver*^{vn} van al wat er boos uitziet*!* ^{Rom.1:29}

In deze structuur valt op, dat er een indeling in drieën gemaakt is. De eerste groep geeft vier pastorale aanwijzingen; de tweede serie van drie aanwijzingen geeft gestalte aan Gods wil in het geestelijk leven; de derde geeft vijf aansporingen m.b.t. het profetische.

Het kan heel goed, dat deze vorm gebruikt werd om schriftwoorden in te prenten, te onthouden.

Paulus bidt voor de gemeente, voor de gelovige die zich uitstrekt naar een wandel op grond van deze verzen. Het geeft uitdrukking aan het vertrouwen, dat God zal horen en zegenen!

Een opmerking vooraf bij het volgende gedeelte.

Bij een aantal verzen uit 1 Thessalonicenzen 5:12-25 willen we speciaal stilstaan. Ze dienen wel steeds in hun verband gehouden te worden. Zij zijn niet een serie losse spreuken (vgl. tegeltjestekst); juist het verband waarin zij staan, is zo veelzeggend.

5:13 ‘Houdt vrede onder elkaar.’

Verwachting is iets, dat je leeft. Daarom geeft Paulus zoveel voorbeelden voor een ideale wandel, bemoedigt hij steeds en wijst hij op dienstbetoon. Door diezelfde verwachting ben je in staat vrede onder elkaar te hebben.

Ongelovigen hebben daar geen weet van (Romeinen 3:17). Maar ook een gelovige heeft het nodig door Gods woorden te worden toegesproken. Hoeveel onmin is er niet onder hen! Als gelovigen het al niet voor elkaar krijgen, wat moeten ongelovigen dan wel niet denken. Het hangt af van het in praktijk brengen van je verwachting.

Er staat: ‘Houdt vrede ...’ – vrede-houden/vrede-zijn is in het Grieks één woord: vrede is een werkwoord, iets wat je doet. Paulus zegt: leef de vrede die van God komt! Vgl. Filippenzen 4:6.

Je weet dat mensen zullen roepen: het is alles vrede en rust (5:3). Men verwacht het van een sterke man, die een einde zal maken aan alle onrecht en oorlog. Vrede van een gelovige komt voort uit het innerlijk; door vertrouwen in Christus Jezus en het ervan overtuigd zijn dat Hij komt en uiteindelijk zal bewerken, dat God alles in allen zal zijn.

5:14-15 'Wij spreken jullie echter aan ...'

- *'Wij spreken jullie echter aan, broeders: Vermaant de ongeregelden, ...'* (CV)

Paulus spreekt jou en mij aan, loopt samen met ons op en stelt aan de orde, wat van belang is. Het kennen van je verwachting werkt uit in je leven. Draag de helm van redding (5:8) – er zijn zoveel zaken om je heen, die je verontrusten. Sla de krant maar open en lees wat er in de wereld gebeurt: het draait om macht ten koste van anderen, desnoods ten koste van levens.

God heeft jou een ander perspectief gegeven. Hij is namelijk een God van orde. Alles verloopt ordelijk, via Zijn plan. De opstanding gaat in rangorden (1 Corinthiërs 15:23). Als de Heer regeert, heeft alles zijn plek en staan allen op hun plaats.

Paulus roept ons op tot orde. Lees 1 Corinthiërs 14:40, Kolossenzen 2:5.

'Ongeregelden' (ataktous – lett.: zij die niet de rangorde blijven). Lees hierbij 2 Thessalonicenzen 3:11. De soldaat die uit het gelid stapt, loopt niet meer in de maat. Als een peloton soldaten samen oploopt, is er orde: je trapt nl. niemand anders op zijn hielen, bent doelgericht, enz. Wij lopen toch ook samen op, hebben toch ook een gezamenlijk doel: Hem, de Heer tegemoet? 'Heer' duidt op dienstbetoon en 'gezamenlijk' spreekt van eenheid.

Wanorde is daarmee in tegenspraak. Om je heen kom je tegen, dat mensen op verdeeldheid uit zijn en hun eigen weg willen zoeken. Je komt verdeeldheid tegen in regering, maatschappij en in gezinnen. Ook gelovigen ontkomen er niet aan. Lees Efeziërs 4:14. Hoe triest, als iets dergelijks ook in de gemeente plaatsvindt!

Als er 'vermaant' moet worden, is dat niet met woorden van mensen, maar met het woord van de Heer, met woorden die spreken van verwachting. Wees je bewust, wat wij delen. Zoek de verbondenheid in plaats van naast alles je eigen spoor te willen gaan. Het bevel 'Geef acht!' maakt van individuen een groep – met hetzelfde doel, dat in gezamenlijkheid wordt nagestreefd.

- *'Wij spreken jullie echter aan ... troost de kleinmoedigen...'* (CV)

Het woord 'kleinmoedig' betekent letterlijk 'weinig-geziend'. Het komt het meeste overeen met kleinhartig, d.i.: klein van durf, klein van vertrouwen. Je kunt in tijden van onrust en problemen snel ontmoedigd raken. Paulus' woorden zijn bedoeld voor vandaag. Laat je bemoedigen

door wat God zegt, door de verwachting die Hij je geeft. Bemoedig ook de ander!

De Schrift geeft ons de woorden in onze mond. Kijk hoe de Heer teruggreep op wat God zegt. Lees Deuteronomium 8:3 en Mattheus 4:4. Kijk hoe Paulus dat doet (2:8). Zijn 'ziel' ging uit naar hen die 'weiniggeziend' waren. Zie ook 4:18, 5:11.

Gods woord, verwachting moet in je dóórdringen; het werkt uit in je leven nu. Je klemt je niet vast aan een vaag morgen of straks, maar je krijgt kracht voor hier en nu.

- *'Wij spreken jullie echter aan ... komt op voor de zwakken ...'*(CV)

Wij zijn aan elkaar gegeven, staan naast elkaar en komen op voor elkaar. In krant en op televisie worden de 'zwakheden' waaraan de mens(heid) lijdt breed uitgestald. God echter heeft een recept uitgeschreven dat die zwakheid kan genezen. Laat jij in je wandel die 'gezonde woorden' zien? Wordt je hart erdoor bepaald? Lees hierbij 2 Timotheus 4:8 en Romeinen 14:1. Is er iets rijkers dan te weten en te leven wat God zegt? De redder die God geeft in Zijn Zoon, is degene die je verwacht, het middel voor al je kwalen.

- *'Wij spreken jullie echter aan ... weest geduldig met allen. Ziet toe, dat niemand kwaad met kwaad vergeldt aan iemand, maar jaagt altijd het goede na, voor elkaar en voor allen.'*(CV)

Geloof, verwachting en liefde – deze drie verschaffen de gelovige geestelijke zegen. Lees 1 Corinthiërs 13:8,13. Gelovigen zouden die moeten 'achtervolgen' in plaats van achter zaken aan te lopen, die niet voor dit beheer bestemd zijn!

De verwachting die ons gegeven is werkt uit in vrede, orde en echte betrokkenheid bij hen die lijden, in nood verkeren, zwak zijn.

'Weest geduldig met allen'(CV)

Geduld is niet het resultaat van eigen inspanning, maar komt tot stand door groeien in de vruchtbare aarde van Gods genade. Romeinen 5:1,2 is zo'n tekst, die geduld groeien laat: niet alleen ten opzichte van andere gelovigen, maar ten opzichte van allen.

'Liefde is geduldig.'(CV)

'Waar sprake is van vriendschappen, huwelijken en families, staat boosheid klaar om uit te barsten.' (H. Dale Burke in *Liefde die nimmermeer vergaat*). Lees wat Paulus schrijft in Efeziërs 4:26-27. Paulus ontkent niet dat gelovigen boos kunnen worden, maar stelt het aan de orde. Paulus

roept gelovigen op geduld te oefenen. Waar zijn wij op uit? Toch op *het goede voor hebben*, voor elkaar en voor allen?! De ander verwacht Hem toch ook! Op het 'kwaad' van de ander reageren wij niet met 'kwaad', wij zoeken wat ten goede is. Tegenover 'kwaad' staat een overwicht van genade! Lees 1 Timotheus 2:4. Dat geeft je een ander gebedsleven, dat geeft je een andere houding in je leven en in de gemeente – dat is uitwerking van je verwachting.

Je bewust worden van het uitzicht dat God je geeft, gaat uitwerken in je leven. Het verlamt niet, het zet juist aan tot een wandel tot lof en eer van Hem: vrede, geduld en het goede voor hebben met een ieder die Hij op je weg brengt, worden zichtbaar in je leven.

5:16 'Verheugt je altijd.'

Wat geeft je vreugde? Hoe kun je blij zijn in omstandigheden, die helemaal niet zo vreugdevol zijn? Toch zegt Paulus in 4:13 – '*... opdat gij niet bedroefd zijt, zoals de andere (mensen), die geen hoop hebben.*' Je begraaft iemand die je lief is – mag je dan geen verdriet hebben? Natuurlijk mag dat! Juist in die situatie spreekt de apostel deze woorden. Je hebt ten aanzien van de toekomst een verwachting! Dat mag vertroosten.

Over vreugde gesproken ... Kijk eens naar de Thessalonicenzen. Zij waren navolgers in het geloof geworden (1:6-8); ze kenden de broederliefde (4:9); toch leek het of er geen vreugde bij hen aanwezig was. Zij bemoeiden zich met andermans zaken (4:11-12); ze waren verontrust (4:13). Zij kenden onrust (2 Thessalonicenzen 2:2); er was ongeregeld gedrag (2 Thessalonicenzen 3:6-15). Is vreugde in die omstandigheden ('zware verdrukking') dan niet een beetje teveel gevraagd? En bij dat alles kwam ook nog, dat zij slechts een vaag idee van de toekomst hadden.

Wat doet Paulus? Hij richt hun blik, stelt die scherp en laat zien, waarin zij verkeerd dachten, dus: hij hield hun verwachting aan hen voor! Denk aan 1 Thessalonicenzen 4:13-18, en aan: niet bestemd tot toorn (5:9).

De vreugde waar het hier over gaat, is vreugde die niet berust op een blijde glimlach, zo van: Smile, Jesus loves you! Het gaat niet om een geforceerd meedoen, omdat iedereen het wel zo schijnt te voelen. Nee, lees 3:9!

Deze verzen moeten wij kennen! Dat geeft ons een verwachting, die gebaseerd is op wat er staat in Gods woord. Donkere wolken pakken zich samen, maar wij zijn zonen van de dag. De helm van de redding zetten

en houden we op, want die beschermt onze gedachten tegen twijfel en angst, en: onze harten tegen onrust en zorgen.

5:17 ‘Bidt onophoudelijk.’

Paulus begint niet met een oproep om te bidden, maar hij geeft een reden om dat te doen. Lees hoofdstuk 1:2-5.

‘*Onophoudelijk gedachtig*’ – een gelovige zou voortdurend Gods genade voor ogen moeten hebben. Paulus spreekt over het voorbeeld, dat de Thessalonicenzen zijn voor andere gelovigen (1:6—3:13) en troost ten slotte met de verwachting (hoofdstuk 4 en 5).

In dat licht zou je deze woorden moeten verstaan. Gebed is het effect van Gods genade en niet de een of andere handeling die een gelovige doen moet. Gebed is ook een antwoord. Dat zie je het duidelijkst in dankgebeden. Alle gebeden zijn gefundeerd op het vertrouwen, dat Hij liefheeft.

Na alles wat er gezegd moest worden, is het nu de plaats en de tijd voor gebed. Je kunt bidden, omdat Hij voor je gestorven is (5:10), en dat Hij zal neerdalen en je wegvoeren (4:16-17). Door Hem zul je redding verkrijgen (5:9). Genade maakt van gebed niet een *plicht*, maar een *voorrecht*; gebed is geen ritueel maar een realiteit, het is geen dilemma, maar een vreugde.

Bidden doe je, omdat je je Gods genade realiseert. ‘Onophoudelijk’ wil niets anders zeggen dan: je spreekt met God en je bent je bewust van wat Hij in de Zoon gedaan heeft.

5:18 ‘Dankt in alles, want dat is de wil van God in Christus Jezus voor jullie.’

Lees goed wat Paulus zegt: hij heeft het over danken *in alle omstandigheden* en niet over danken *voor* alles. ‘in alles’ wordt uitgelegd door de context. In deze brief zijn dat verdrukking en lijden (2:14, 4:13). Kijk je naar de apostel, dan kom je tegen, dat er hevig verzet is en grote weerstand tegen Paulus’ evangelie (2:15-16; 3:4). In dat verband gebruikt hij ‘in’. Zelfs in het gebruik van voorzetsels is hij heel precies. De genade van God brengt tot dankbaarheid, ook als er verzet is tegen het evangelie van genade en verzoening. En dat verzet is niet opgehouden!

Misschien dat er aan dankbaarheid voor wat een vriend deed een einde komt, maar aan danken voor de genade die God ons betoont, komt geen einde. Hij is nota bene de Redder ‘*uit het komen van de toorn*’ (1:10 CV).

Wij mogen overtuigd zijn van de komst van de Heer. Lees in dit verband 2 Corintheërs 4:17.

Twijfel je? Vraag je je af waar God is en hoe Zijn wil werkt? Laat het Woord je overtuigen! Je weet toch wat de Heer riep aan het kruis?! Aan wat Hij deed, hoef je niets meer toe te voegen.

Verwachting is niet slechts een goed onderwerp voor een prima gesprek of een stevige discussie; zij is ook niet iets om ergens op te bergen, zoals een polis die je tevoorschijn haalt, als de nood aan de man is *Verwachting* leef je, je hebt er nú weet van. Je werkt vanuit *verwachting*! Dat leidt tot ... danken *in* alles.

De verzen 16-18 dienen in praktijk gebracht te worden. Dat sterkt je geloof en doet je uitzien naar wat Hij beloofde.

5:19-21 ‘Dooft de geest niet uit. Schat de profetenwoorden niet gering, maar toetst alles, het uitstekende vasthoudend.’

De geest in dit verband is Gods geest, die je zekerheid, rust en vrede geeft (1:5, 4:11, 5:23). De profetenwoorden zijn woorden van God. Ze werken in een gelovige (2:13). Dat geldt in het bijzonder voor de woorden die spreken van *verwachting*. En die zijn uitstekend.

Deze woorden moeten gelovigen horen in hun omstandigheden (Romeinen 16:25). Onrust is zo gezaaid (2 Thessalonicenzen 2:2-3). Als die op je afspoelt, breng je dan te binnen wat Hij zegt. Je hebt Gods woord in handen! En daarmee antwoord op 2 Thessalonicenzen 2:2, 3:11, 2:15.

Haal wat je hoort langs de toetssteen van Gods woord. Nog steeds zijn er volop aanvallen op de *verwachting* van de gemeente, het lichaam van Christus. Je moet je vasthouden aan ‘niet gesteld tot toorn’ (5:9); dat tegen elkaar zeggen (5:11). De ‘aap van God’ was en is erop uit om Gods handelen na te bootsen en zó gelovigen te misleiden. Dat alleen al zou hen ervan moeten overtuigen niet naar de vorige periode van beheer terug te verlangen.

Je doet wat de apostel zegt: houd je vast aan ‘*de woorden des geloofs en der goede leer*’ (1 Timotheus 4:6). Die geest moet je niet doven, maar laat die geest je ontsteken en aanwakkeren door te beseffen, wat je verwacht. En houdt die *verwachting* vast, totdat belofte werkelijkheid wordt (3:13).

5:21-22 'Blijft ver van al wat er boos uitziet!'

De opmerkingen '*blijft ver*' en '*wat er boos uitziet*' vullen elkaar aan. Wat goed is, dient vastgehouden te worden door je ver van alles wat als boos herkenbaar is te houden. En niet alleen dat: blijf ver van het boze!

De *veertien aanwijzingen* zijn pas effectief, als zij gekoppeld zijn aan genade. Daardoor zijn ze werkzaam en geven betekenis en energie. Bij deze woorden moet je zijn, als je het hebt over geestelijk voedsel. Ook voor wat betreft je verwachting. Je verwacht Hem!

5:23 De 'God van de vrede'

De uitdrukking 'God van de vrede' vind je ook in Romeinen 15:33 en Filippenzen 4:9. Vrede met God en vrede van God in alle situaties... God zet gelovigen apart, omgeeft hen van achteren en van voren 'God van de vrede' ziet steeds op Zijn wederkomst. Verwachting domineert.

Die 'God van de vrede Zelf' zal jullie geheel en al heiligen. Paulus herhaalt hier de woorden uit hoofdstuk 3:11-13. Het Griekse werkwoord maakt duidelijk, dat het een proces is, met het oog op de voltooiing ervan! Vgl. 4:3 – God wil onze heiliging.

'Geest en ziel en lichaam'

De verlamde man die aan de Schone Poort van de tempel zat (Handelingen 3:2-16), had na zijn genezing een lichaam met *volkomen* (lett.: onverzwakte / Gr.: holokleria) gezondheid en kracht. Naast '*geheel en al*' (Gr.: holokleron) wordt hier, in 1 Thessalonicenzen 5:23, ook nog '*onberispelijk*' (Gr.: amemptos -onbeschuldigbaar) gebruikt, en is er uitbreiding met ziel en geest. Dit en nog veel meer zal ons lotdeel zijn in Zijn aanwezigheid, ook al is nu iets zwak of onvolkomen.

'Onberispelijk' staat bij geest, ziel en lichaam. Denken we aan 'geest' ... – Hij blies de eerste mens de adem in en dat maakte de mens een levende ziel. Toen Hij geloof in ons wekte, ging Zijn geest in ons werken. Die werking ervaren wij pas volledig, als dit vergankelijke onvergankelijkheid aan doet (1 Corinthiërs 15:53). Als wij bidden om de werking van Zijn geest in ons, is dat om meer van Hem en Zijn werken te verstaan. Zonder geest geen leven: letterlijk niet en figuurlijk niet.

God geeft ons de geest – dat is de *identificerende* factor van ons, het is als het ware onze geestelijke vingerafdruk! Als wij sterven, keert de geest terug tot God. Als de Heer in Lucas 8:55 het dochtertje van Jairus doet opstaan, keert haar geest in haar terug en staat ze dadelijk op. Dus:

de geest keert in haar lichaam terug. Dan herstelt zich haar bewuste zijn, haar levende ziel. Zij is weer de dochter van Jairus, in al haar individualiteit.

Ons lichaam verandert, wordt ouder, enz., maar door onze geest zijn wij wie we zijn en blijven we dat. Vergelijk het met slapen: we zijn ons niets bewust; als wij ontwaken, zijn we degenen die gingen slapen. Zo ook met sterven: we blazen de laatste adem uit, geven de geest – zijn ons van niets meer bewust. Als Hij ons wekt: keert de geest terug en zijn we ‘weer’ die we waren, maar zonder de zaken die nu zo aan ons kunnen trekken, zonder zonde, zonder lichamelijke problemen, enz. Zo spreekt God over sterven, opstanding, ...

Doordat Hij in ons werkt met Zijn geest, kunnen we de Schrift verstaan, krijgen we zicht op Wie Hij is en wat Hij doet. Niet alleen de geest, niet alleen het lichaam – maar de geest terug in het lichaam → lichamelijke opstanding – en we zijn bewust, de mens die we waren, herkenbaar voor onze geliefden: in heerlijkheid!

Het gaat om ‘onberispelijk (Gr.: amemptos – niet te blameren / onbeschuldigbaar) bewaren (Gr.: tereo)’, als het moment van Zijn aanwezigheid zich voordoet.

Deze dingen staan er, opdat wij begrijpen hoe God handelt! Hoe nauwkeurig, hoe Hij let op een ieder en in Zijn plan heel de mens op het oog heeft! Niet ‘och, dat is het lichaam’, dat zit alleen maar in de weg, enz. Niet: het gaat alleen maar om de geest. Nee, God heeft oog voor de mens die wij zijn, in zijn totaliteit. Straks: bij de lichamelijke opstanding keert onze geest terug. Dan zijn wij mens in heerlijkheid.

Wat een Schriftuurlijke markering van het zien van onze geliefden, die ontsliepen. Dat benadrukt de apostel! Eerst zij, dan wij – en dan Hem tegemoet!

5:24

En nadat Paulus ons bij Gods handelen straks bepaald heeft – met al die liefde die daar aan te pas komt, met de vervulling van elke belofte – spreekt hij van Gods trouw! Daarom zegt hij ook, overtuigd van Gods enorme kracht: Hij zal het ook doen!

‘Als God door de hof wandelt, zegt Hij niet: Ik zie de mens allang. Nee, Hij spreekt de mens aan: Adam, mens, waar ben je? De mens wordt aangeroepen. Jij wordt geroepen en Hij Die je roept, is getrouw. Hij zal

het ook doen. En: jij mag God aanroepen. Hoe noem je Hem dan? Zó spreek je Hem aan.

Iemand aanspreken doe je met een naam. Jesaja 43:1 zegt: *'Vrees niet, want Ik heb u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.'* Eigenlijk klinkt: 'Ik zal er zijn, Ik ben er voor jou.' Bijzonder is het aangesproken te worden. Je mag er zijn! God is in de Bijbel de God Die mensen aanspreekt.

Hij zal het ook doen

Hij zal het ook doen – de beloofde, de messias, de koning, de profeet, enz., eeuwenlang aangekondigd door profeten en op Gods tijd gekomen. Op de dag van Zijn sterven worden er 25 profetische voorzeggingen, in de loop van ca. 500 jaar gedaan, in 24 uur vervuld in één persoon, de Christus van Wie zij spraken. Dat is trouwens een kans van 1 op meer dan 33 miljoen (33.554.432).

Ook: Hij zal wat hij beloofde doen: 1 Thessalonicenzen 4:13-18 – die gewekte verwachting: of je leeft of sterft – Hij zal het ook doen. Wat Hij zegt over geest, ziel en lichaam, zal Hij voltrekken!

En: je tijden zijn in Zijn hand. Onze tijden (Gr.: chronos – tijdsduur) zijn in Zijn hand. Zijn plan – Gods tijdsrekening is kairostijd! (Gr.: kairos – periode met bepaald karakter; ook tijdstip) Wij kijken en rekenen chronologisch; God doet de zaken op het juiste tijdstip.

Door Paulus krijg je zicht op Gods plan; op de rol van de gemeente, die het lichaam van Christus is, maar ook op de rol van Israël! De kerk heeft de plaats van het volk niet ingenomen. De tijd van Israël is niet voorbij. Paulus leert, dat het volk terzijde staat. Denk aan een pauzetoets; de film staat even 'stop', maar gaat na de pauze weer verder. Niks vervangingstheologie.

Hij zal het ook doen. Zoals Hij het volk uit Egypte en uit de ballingschap in Babel haalde, zo zal Hij hen maken tot het kanaal van zegen, waardoor de volken Hem leren kennen en met Hem gaan rekenen. Die belofte staat als een huis en op Zijn tijd (kairos – juiste tijdstip) wordt die vervuld: *'... een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom om ...'* – woorden uit de Thora (Exodus 19:5-6) door Petrus herhaald (1 Petrus 2:9). Dát staat het volk te wachten. Zie in dit verband ook Openbaring 7:4 – de 144.000 die uitgaan over die aarde.

Dankzij Paulus worden vraagtekens uitroeptekens, raken witte plekken in kennis en begrip met feiten uit de Schrift ingekleurd, worden zaken

die onderscheiden moeten worden, ook onderscheiden. Zo komt een gelovige geestelijk uit de klit en: blijkt God de betrouwbare, Degene Die waarheid spreekt, Die het geloven waard is! Wat Hij zegt, staat, staat vast – gefundeerd in Zijn liefde!

‘Getrouw is Hij Die jullie roept, Hij zal het ook doen.’

Andries van der Wal

Literatuur:

A.E. Knoch en H.H. Rocke: Euer Geist unversehrt, URD 51, p.64-70

A.E. Knoch: Concordant Commentary

D. Hough: Active expectation, UR 59 (p.27,94,127,161,229,278) en 60 (p.24,79,123,184,230).

K.D. Goverts: diverse artikelen

Bijlage:

Structuur 1 Thessalonicenzen

GROET 1¹

| DANKZEGGING: ontvangen, navolgen, verwachten, gered van de toorn 1¹⁻¹⁰

| PAULUS' KOMST bij de Thessalonicenzen 2¹⁻¹²

| DANKZEGGING: ontvangen, navolgen, lijden, toorn over de Joden 2¹³⁻¹⁶

| PAULUS BEROOFD van de Thessalonicenzen 2¹⁷⁻³¹

| DE AANWEZIGHEID VAN DE HEER 3¹²⁻¹³

| VRAGEN EN VERMANEN 4¹⁻⁸

| SCHRIJVEN: niet nodig 4⁹⁻¹²

| DE AANWEZIGHEID VAN DE HEER: die slapen, vertroosting

| SCHRIJVEN: niet nodig 5¹⁻³

| HET KOMEN VAN DE HEER: die sluimeren, vertroosting 5⁴⁻¹¹

| VRAGEN EN VERMANEN 5¹²⁻²²

| DE AANWEZIGHEID VAN DE HEER 5²³⁻²⁴

GROET 5²⁵⁻²⁸